

„Tartmanů je stále dost,“ tvrdí Michal Pavlíček

03.04.2017

Nestor českého bigbítu Michal Pavlíček oslavil šedesátku, do důchodu se ale rozhodně nechystá. Za sebou má monstrózní koncert s Pražským výběrem, se Stromboli nebo s Monikou Načevou plánuje další turné, nevynechá ani vystupování s BSP. S kapelou Čombeband se představí 20. dubna v Paláci Akropolis.

Nestačím se divit, jak nabitý je váš program. Jste workoholik?

To jsem určitě býval, ale v poslední době se snažím občas i zabrzdit a užívat si trochu klídku. Mám malého synka, tak se mu snažím víc věnovat.

V Čombebandu jste v kruhu o generaci mladších muzikantů. Hledali jste dlouho společnou chemii nebo jiskra přeskočila ihned?

Já myslím, že vzájemná jiskra přeskočila hned. A čím déle spolu hrajeme, tím víc to zraje. I když jsem o pár generací starší, cítím se s Milošem, Matěm a Michalem být na stejné lodi. Prostě si rozumíme a při hraní na pódiu, kdy se v transu propojí naše pocity a my se odvážíme, neexistuje žádný věk. Jako kdyby se zastavil čas a tepal jen rytmus hudby.

Jaký rozdíl je ve vystupování s triem a se Stromboli nebo Pražským výběrem, kdy není nouze o větší pódiovou show?

S triem je to víc o mém sólovém kytarovém projevu, o feelingu. Píšu si kytarové instrumentálky na tělo, a to v různých polohách a odstínech. Střídání nálad je pro mě inspirativní. Zároveň dávám prostor klukům a jsem rád, že naše komunikace skvěle funguje a že nás koncerty stále nabíjejí.

Jak vnímáte nedávný comeback Stromboli a Pražského výběru?

Já myslím, že se to povedlo. Kapela Stromboli se vrátila po dvaceti letech na scénu a rovnou do O2 arény. Byl to silně emotivní koncert. S Výběrem to byl návrat po pěti letech po posledním tažení po sportovních

halách a vyprodaná O2 nám udělala radost. Udělali jsme takovou větší bombastickou show s mnoha hosty a symfonickým orchestrem.

Nemrzelo vás, že loňský prosincový koncert Pražského výběru nehodnotila kritika zcela jednoznačně?

Někdo tu bombastičnost a „estrádu“ nepřijal pozitivně, někdo byl úplně nadšený. Ortodoxní fanoušci Pražského výběru chtěli možná slyšet víc tu naši klasiku jen v pěti. Nikdy jsme ale koncert s orchestrem neměli, a tak se nám tahle varianta prostě zalíbila. Myslím, že ta fúze s orchestrem dopadla výborně.

Pro spoustu fanoušků Pražského výběru vyvstala otázka: Co bude dál? Nové album?

Nové album je pořád aktuální. Máme už asi patnáct věcí a budeme psát další do doby, dokud si nebudeme jisti, že to je prostě dobrý. Každý jsme hudebně i názorově trochu jinde a je čím dál tím těžší najít ve věcech průsečík a souznění. Až vznikne CD, bude určitě i turné. Do té doby budeme hrát opravdu jen výjimečně.

Na předešlých albech jste nešetřili politickou kritikou. Bude nová deska Pražského výběru podobně motivovaná?

Texty jsme zatím vůbec neřešili, ale určitě tam budou nějaké naše postoje a reakce k událostem okolo. Tartmanů je stále dost.

Poslední skladbou napsanou společně s Michalem Kocábem je Pán výtahů z roku 1988. Našli jste po letech konečně cestu, jak komponovat dohromady nebo skládáte každý sám?

To bylo kdysi dávno před třiceti lety. Tehdy nám společné skládání, jaké jsme praktikovali třeba u Straky nebo u druhé desky Výběru, šlo, to už je ale dávná minulost. Jsme vyprofilovaní skladatelé a vzájemné zasahování do skladeb druhého už asi těžko půjde. Právě to skloubení rukopisu na novém CD bude oříšek, aby to nedopadlo, jako když pejsek s kočičkou pekli dort.

Když skládáte, zabýváte se konkrétními situacemi nebo je to pro vás skládání čistě emocionální proces?

Skládání je něco, co tryská z vašeho podvědomí. Samozřejmě může být inspirováno nějakou konkrétní situací, aktuálním pocitem nebo jednoduše termínem, kdy musíte hudbu dodat stůj co stůj. (smích) Můžete složit krásný love song, když jste zamilovaný. Ale také můžete složit krásný love song, když zamilovaný nejste.

Lze srovnávat komponování hudby v 80. letech a nyní?

Princip je stejný a myslím, že to tak bude navěky. A také se nezměnilo nic na tom, že se vám buď podaří složit silnou věc, která osloví lidi, nebo ne.

Jste autorem hudby k britskému seriálu Červený bedrník. Jak se k takové práci dostane český skladatel?

Oslovila mě produkce, která zprostředkovávala natáčení britského štábu v Čechách. Poslal jsem jim hudební ukázky a producentovi a režisérovi se líbily, tak mi dali důvěru. Složil jsem hudbu k pěti dílům seriálu.

Co vás čeká v roce 2017?

Deska Pražského výběru, ve výhledu jsou koncerty Stromboli a s Monikou Načevou. Zároveň pracuji na svém sólovém albu a na hudbě k televiznímu seriálu. Rýsují se i BSP.

Michal Pavlíček (nar. 1956) je hudební skladatel, kytarista, textař a producent. Absolvent Filmové fakulty AMU na sebe upozornil už během 70. let jako člen skupin Expanze nebo Bohemia. Z následného setkání s Michalem Kocábem před závěrem dekády vznikla legenda českého bigbítu Pražský výběr, kde se Pavlíček ve větší míře začal prosazovat jako skladatel a aranžér. Desky Straka v hrsti a Výběr vydané v 80. letech se staly milníky československého rocku, v nichž se pod precizním hudebním doprovodem odrážely nálady a pnutí neoficiální kultury. Souběžně s Pražským výběrem začal působit v kapele Stromboli s Bárou Basikovou. Následovaly projekty BSP, Big Heads, v posledních letech pak Čombeband anebo Supergroup. Pavlíček spolupracoval s významnými hudebníky i z jiných žánrových oblastí, jako jsou Richard Müller, Jiří Stivín, Miroslav Vitouš, Zuzana Michnová, Monika Načeva a Jana Koubková. Napsal hudbu ke třidvaceti divadelním představením, několika baletům, televizním inscenacím, seriálům i celovečerním filmům. Komponuje také muzikály. Je držitelem zlatých i platinových desek a dvou cen Anděl.

Text: Martin Hošna